

Egyesület, kamara, szakkönyvtár- és tájékoztatásügy

Cikkünk a szakma "önkormányzatra eszmélésének" eseménytörténetét mutatja be – dióhéjban. Figyelmeztet a megújult Magyar Könyvtárosok Egyesülete és az újonnan létesült Könyvtári és Informatikai Kamara közötti feladatmegosztás pontosabb kijelölésének szükségességére. Ezt követően a szakkönyvtárügyre és szakirodalmi tájékoztatásra vonatkozó önkormányzati-érdekvédelmi tennivalókat próbálja meg specifikálni egyes részterületei "fenyegetettségének" megfelelően.

A könyvtáros és szakirodalmi tájékoztató szakma, ha úgy tetszik: a könyvtár- és szakirodalmi tájékoztatásügy "önkormányzatra eszmélésének" meglehetősen hosszú, különféle "rengésekkel" kísért eseménytörténete van.

Kettős ügyünk válságjelenségeit a hazai szaksajtó tulajdonképpen már a 80-as évek első harmadától kezdve meglehetősen híven és sokoldalúan regisztrálta. Jelezte azt is, hogy a válság évről évre mélyül. Mindez azonban az egyre kifáradóbb társadalmi-politikai rendszer párt- és szakmai irányító apparátusában sem keltett különösebb riadalmat. Ennek oka: a szóban forgó láttelel-dokumentumok mindegyike a korábban kialakult kereteken belül, őket fel nem adva javasolta megoldani a problémákat.

Sőt: maga az apparátus is megpróbálkozott úrrá lenni a nehézségeken, természetesen úgy, hogy az akkor még nem lehetett pontosan tudni "hová vezetnek"-alakulásuk hullámain átmentse mindazt, ami korábban volt. A kétségtelen jót is, de a diszfunkcionális elemeket sem elhagyva. Eközben kettős jelszót hangoztatott, úm. a "valamivel több pénzt" és a "valamivel racionálisabb munkát". Ezek az 1988 első felére esett kísérletek azonban már megszületésük pillanatában is a "szent lehetetlenségek" kategóriájába tartoztak [1].

Azt, hogy a régi szakmai irányítási-igazgatási struktúrák óhatatlanul szétesnek, hogy több könyvtártípus vagy megszűnik, vagy átalakul (pl. a szakszervezeti könyvtárak vállalati közművelődési könyvtárak, a műszakiak pedig információszervező pontok lesznek), és hogy a Magyar Könyvtárosok Egyesületének (MKE) a szakmai önkormányzat irányában kellene megújulnia, az MKE műszaki szekciójának 1989. júliusi, Győrött tartott vándorgyűlésén mondták ki nyíltan. Ennek szakirodalmi nyomai a *Könyvtáros* 1989. évi 9. számában [1] és – továbbfejlesztett változatukban – a *Könyvtári Figyelő* 1990. évi 1–2. számában található [2]. Ide kell még sorolni a *Tudomány és Műszaki Tájékoztatás* 1989. évi 11. számát is, amely teljes egészében a keszthelyi vándorgyűlés tudományos és műszaki könyvtárügyre

vonatkozó (és a "győri nyomvonalat" folytató) előadásait tartalmazza [3].

Már a Könyvtáros-beli közlésre is meglepően éles válaszok keltek. Hadd idézzek közülük abból, amelyet – címénél fogva is – a legjellemzőbbnek érzek: "Most – hadd szúrjam én közbe: az új helyzetben – újból támad a saját lelkiismeret: magunknak kell kínálni korszerű koncepciót a kormányzat számára a jövő magyar könyvtárügyéről! Elő a papírt, írjuk rá, hogy önkormányzó könyvtárügy, csoportosítsuk át szegénységünket egyik helyről a másikra, karcsúsítsuk azokat, akiket nem ismerünk elég jól, vagy nem szeretünk (már) úgy, mint mást, és megszerezhetjük magunknak a cselekvés illúzióját, az okosság látszatát. A valóság ezzel szemben makacsul ellenáll. A társadalmi öngazgatás megjelenésére nem a könyvtári rendszer fellazítása a válasz, hanem a környezet megszervezése valamennyi könyvtár védelmében, amely mögött valódi használói közösség van, a központi és könyvtárügyi szolgáltatások működtetésének kiharcolása, a törvényhozás szintjén a kitüntetett dotációs területek közé sorolása... Senki könyvtári szabó ne örüljön, ha hallja, hogy egy bárhol való könyvtár fölött meghúzták a harangot. A harang érte is szől!" [4]

És ezzel még nincs vége. A Könyvtári Figyelő jócskán megkészt 1990. évi 1–2. számában található, de már elkészültük (1989. november) óta szakmai közkezen forgó, egyéni és kollektív véleményezésre kiadott dokumentumoknak – ha lehet – még zordabb volt az elutasítása, olyannyira, hogy egy reflexió kénytelen volt "nevesíteni", két, egyébként kiváló kolléga szakmai álláspontjának "ellenségeskedésbe tévedt" voltára visszavezetni a káros "sistergést" [5].

A nézeteltérés lényege nem az volt, hogy kell-e vagy nem kell-e szakmai önkormányzat és érdekvédelem, még csak az sem, hogy szabad-e feladni olyan könyvtárat, "amely mögött valódi használói közösség van" (ki ne tudná, hogy könyvtári rendszerünk keretein belül mindenyik könyvtártípusban szép számmal akad "látszatkönyvtár" is), hanem a szakmai önkormányzat és érdekvédelem megvalósításának a

mikéntje. Kimondva-kimondatlanul a sok érdemet szerzett Könyvtártudományi és Módszertani Központ (KMK) majdani jogállása.

Az MKE-centrikus koncepció a KMK-t az önkormányzatot gyakorló egyesület hivatali apparátusának "szemelte ki". A KMK azonban "nem kért" ebből a jogállásból, csak a viták kicsúcsosodásának időpontjában még nem fogalmazta meg pontosan: miként illeszkedhet bele a könyvtár- és tájékoztatásügy válság kikényszerítette megújulásába. Az MKE-centrikus koncepció már 1989 közepén "vitakész" volt. Ezzel szemben – az időközben országosan hódítani kezdő "kamara-divat" egyik produktumaként – a Könyvtári és Informatikai Kamara (KIK) megalakítására csak 1990 februárjában hangzott el az első javaslat [6].

Jómagam, aki az MKE-centrikus koncepció kialakulásába itt-ott "besegítettem", egyáltalán nem bánom, hogy a KIK megalakulásával, benne a KMK titkárságként szereplésével a szakmai önkormányzat és érdekvédelem "két lábra" állt. Csak azt sajnálom, hogy a két koncepció "keletkezési idejének" eltolódása miatt az MKE-centrikus koncepcióval szemben forgalomba került a "kiszorítási szempontok" vádja. Bizonyos vagyok benne, hogy senki nem akart senkit, egyetlen érdemes intézményt sem kiszorítani. Legkevésbé a KMK-t. Mindössze más és más logika érvényesült a korábban és a későbbben kialakult elképzelésben.

Mostanában örömmel olvasom, hogy mind az MKE, mind a KIK helyzete konszolidálódott, s mindkét fél tág lehetőségeket lát "az egymást erősítő gondolkodás kialakítására". Tudatában van annak is, hogy el kell döntenie: "ezután kinek mit kell megcsinálnia, milyen tempóban és színvonalon" [7].

Az egyesület és a kamara

Isten látja lelke, azt szeretném, hogy a szakmai önkormányzat és érdekvédelem két lábra állása az egészséges ember "két lábón járásaként, sőt: futásaként" realizálódjék. Másként mondva: nem szeretném, ha a két láb lábfeje jobbról-balról befele nőne, s ezáltal mindjárt a pályafutás kezdetén eleve kudarcra kárthatná a "pálya-futást".

Ezért kell szemügyre venni mindkét alakulat önmeghatározásának kérdéseit, noha az efféle vállalkozás a pillanatnyi "treuga dei" állapotában és örömeiben nem is látszik túlságosan lényegesnek és hasznosnak.

Ami mielőtt még e kérdések szemléjébe bocsátkoznék – részben biztatásként, részben "ijesztgetésként" – hadd idézzem az MKE és a KIK végül is közös akcióvá nemesült szakmavédelmi állásfoglalása elé illesztett magyarázat szövegének egy részét [8]: "Az MKE elnöksége Időszervi könyvtárügyi tennivalók címmel többoldalas előterjesztést készített, amelyet egy, a stratégiai feladatokkal foglalkozó rész egészített ki... Az MKE elnöksége – a közös állásfogl-

alás érdekében – ezt a dokumentumot megvitatás céljából átadta a kamara képviselőinek. A szöveget minden kamarai tag előzetesen kézhez kapta, s tagozati üléseken meg is vitatta. A tagok a helyzetképet nem fogadták el... A stratégiai célokat tartalmazó részt azonban fontosnak és bizonyos kiegészítések, átirások és módosítások után elfogadhatónak is tartották. A kamara ezek után elfogadta a magyar könyvtárügy legfontosabb stratégiai feladatai c. rövid anyagot, amelyet az MKE [még régi] elnöksége a kamarai képviselők jelenlétében megvitatott, s szövegén további változtatásokat javasolt. Így született meg a [közös] állásfoglalás, amelyet a Művelődési és Közoktatási Minisztériumon és az Országgyűlés kulturális bizottságán kívül a belügyminiszternek és a pénzügyminiszternek is elküldött a Könyvtári és Informatikai Kamara titkársága." Az állásfoglalás kelte: 1990. december 17. Aláírói: az MKE részéről *Billédi Ferencné dr.* elnök, a KIK részéről *Szita Ferenc* elnök.

Ebben annyi a biztatás: az MKE és a KIK már a "treuga dei" beállása előtt is tudott együtt dolgozni. Az "ijesztgetés" pedig: tulajdonképpen minden közös fellépés megköveteli a "keserves egyeztetéseket". Ám ez korántsem baj, sőt kívánatos a "több szem többet lát" jegyében. Ebben a konkrét esetben az sem baj, sőt örömdetes, hogy az MKE és a KIK "egyezőn követ fújt egyazon módon".

A későbbiekben azonban egyáltalán nem biztos, hogy a két alakulat számára minden esetben azonos lesz a kő, a fűvás milyensége és időpontja. Az "egymást erősítő gondolkodás kialakítására" akkor van igazi esély, ha az MKE és a KIK "lételméletében" és gyakorlatában sajátos "illetékességek", "kötelemek" és "dominanciák" is (hangsúlyozom: is) érvényesülnek.

Hogyan is áll most ez a dolog? Szerencsére, mindkét alakulatnak elfogadott alapszabálya van, úgyhogy e vonatkozásokban nem kell sejtésekre, beonyomásokra hagyatkozni. A két alapszabály a *Könyvtáros* ugyanazon számában jelent meg [9].

Egészében véve az MKE szabályzata kidolgozottabb, elmélyültebb és árnyaltabb. Ez szükségszerű, hiszen sokkal bonyolultabb, "többfedelű" szervezet, mint a KIK. (Más kérdés: a KIK szabályzata bizonyos "jelenségek" – pl. a tagozatok – kérdésében nem is foglal állást.) Csak megjegyzem: a KIK-szabályzatnak néhol előnyére válik a "finomabb bárdoltság" hiánya – erőteljesebben "szögez le" egyet és más.

Mindkét szabályzat gerince – természetesen – a könyvtár- és tájékoztatáspolitikai érdekeltség és képviselő, illetve az e tekintetben kifejtendő kezdeményezés. Noha a két dokumentum mindegyikében akadnak "gumi kifejezések", s így sok mindent beléjük lehet érteni, nekem mégis az az érzésem, hogy egyik szabályzat sem számolt a "könyvtár- és tájékoztatásügy privatizálásával", illetve ami ebből következik: a mindenképpen beszűkülő értelmű "közkönyvtárügyön" kívül rekedő könyvtárak, tájékoztatási szervezetek és a benne dolgozók érdekeinek védelmével.

Az MKE szabályzatában bel- és külföldi egyéni (tisztelőbeli) tagság és intézményi (testületi) tagság szerepel. A KIK csupán intézményi (testületi) tagságot ismer. Innentől kezdve csak kérdéseket kívánok megfogalmazni a két szabállyal kapcsolatban, nem utolsósorban a szakmai önkormányzat és érdekképviselő "két lába" kívánatos sajátosságainak kifejlődése érdekében.

Először az MKE szabályzatát kérdezem:

- ▶ A KIK léteére való tekintettel szükség van-e intézményi tagságra? Nem lenne-e célszerűbb az intézményeket inkább (pontosabban: annál inkább) pártoló tagként szerepeltetni?
- ▶ Miért nem lehetett kimondani a képzéssel kapcsolatban az akkreditálási jogosítványt? Továbbá azt, hogy a magyar állami erőforrásokból finanszírozott (hosszabb idejű) külföldi tanulmányutakra csak egyesületi egyetértéssel mehessenek ki a kollégák?
- ▶ A szakmai érdekek képviselőjébe miért nem fért bele a komolyabb vezetői posztokra és kizárásokra való javaslat joga? A szakmai érdekvédelem kívül nem kellett volna szerepeltetni a szak-szervezetekkel közös anyagi érdekvédelmet is?
- ▶ Az együttműködésre fogandó "egyéb szervezetek" után nem kellett volna felsorolni a személyi támogatással is foglalkozó alapítványi kuratóriumokat, alapkezelő intézményeket?

A KIK szabályzatával kapcsolatosan a következőkre kívánok rákérdezni:

- ▶ Nem zavarja-e a KIK-et, hogy a könyvtárak és informatikai munkahelyek túlnyomó része nem önálló intézmény? Ez nem nekem okoz problémát, de a "külvilág" megérti-e?
- ▶ És mi van akkor, ha a magánszféra valamelyik könyvtára tényleg társadalmi érdekeket sért (ráül az információra)?
- ▶ Mit csinál a KIK akkor, ha valamennyik tagjának nem tag könyvtárral gyűlik meg a baja?
- ▶ Az egyes könyvtárak és könyvtárosaik közötti érdekellentét kiküszöbölésére miért nem vállalkozik a KIK? A KIK (mint munkaadó oldal) és az MKE a szakszervezetekkel együtt (mint munkavállalói oldal) nem kerülhet-e érdekellentétbe országos, regionális és települési szinten is? Ha igen, hogyan kell ezt kezelni?
- ▶ A jelenlegi 150-es létszámát meddig kívánja bővíteni ahhoz a KIK, hogy a reprezentatív képviselő helyzetében érezze magát [10]?
- ▶ Milyen jogosítványokat akar adni a tagozatainak?

Tudom, az alapszabályzat módosítása bíbelődő feladat (az MKE alapszabályzata ennek módjában is intézkedik), talán nem is a legsürgősebb. Mégis úgy gondolom, hogy az itt feltett kérdések és a hozzájuk hasonlóknak mentén a munkaközi kapcsolatokban a két érdekképviselőnek meg kellene kezdenie a feladatok jobb elhatárolását (pl. milyen szemlélettel közelít meg az egyik és a másik bizonyos könyvtárpolitikai kérdéseket), illetve a feladat-rendszerbeli hiányosságok kiküszöbölését. A lábfejek befelé növeését elkerülendő.

Szakkönyvtárügy és szakirodalmi tájékoztatás

Amikor még minden könyvtárat nyilván kellett tartani, akár volt mögötte "valódi használói közösség", akár nem (s most 1978. évi adatokat fogok idézni [11], minthogy ekkor volt a bennünket érdeklő tartományban "népszámlálás"), az országban 1822 tudományos és szakkönyvtár létezett, ám majdnem 54%-ukban nem volt főfoglalkozású könyvtáros. Tehát inkább "házi könyvtár" gyanánt működött csak, semmint a könyvtári rendszer tagjaként.

E tartományban azonban sohasem alakult ki, és most sincs olyan egyöntetűség, mint amilyen – mondjuk – a tanácsi közművelődési könyvtárügyben megvalósult. Ahhoz tehát, hogy az MKE és több szakterületi szervezete, illetve a KIK tudja, mit kezdjen, pontosabban szólva: miben újítsa a tudományos és szakkönyvtárügy, illetve szakirodalmi tájékoztatás hatékonyabb szakmai önkormányzata és érdekvédelme terén, legalábbis "rétegelten" kell a mai helyzetet áttekinteni.

Szeretném hinni, hogy az akadémiai (arányuk az összeshez képest 2,6%), az orvosegészségügyi (10,9%), a felsőoktatási (ezen belül a tudományegyetemi – 10,7%; a műszaki egyetemi 6,8%; egyéb felsőoktatási – 2,5%), a múzeumi és levéltári (4,6%) könyvtárak körében nem lazul – nem lazulhat – fel az eddig kiépült könyvtári rendszer. Kisebb-nagyobb veszteségek, összevonások, szerényebb állományi ráfordítások az átmeneti években bizonyosan lesznek, ám ezek nem érik el a kezelhetetlenség szintjét.

A hálózatban nem sorolt tudományos és szakkönyvtárak (4,6%) túlélése miatt sem fáj a fejem, hisz ebbe a kategóriába helyezte a statisztika – az egyházi könyvtárakon kívül – az ország legnagyobb könyvtárait, az Országos Széchényi Könyvtártól kezdve. Ezek a könyvtárak máris élvezik a KIK "véd- és dacsövetségét", s nincs kétségem afelől sem, hogy megfelelően tudják artikulálni (egyébként valóban súlyos) problémáikat.

Teljesen bizonytalan viszont az ipari és mezőgazdasági könyvtárak helyzete. Ezek 1978-ban 36,6, illetve 8,1%-át tették ki az összes szakkönyvtárnak. E könyvtárak között szép számmal voltak jelentősek is (281 ipari és 70 mezőgazdasági szakkönyvtárban dolgozott legalább egy főfoglalkozású könyvtáros). Egy-egy mondat erejéig ugyan időnként szóba kerül hányatott sorsuk, ám teljes áttekintés nincs róluk. Fogatkozásuknál is izgalmasabb lenne – ha van egyáltalán – átalakulásukról megbízható ismereteket szerezni [12].

Ha most én volnék a megújult MKE és az új alakulású KIK valamilyen tisztségviselője, túlmenően az olyan jellegű állásfoglalásokon, mint amilyen az MKE és a KIK együttműködése révén született, továbbá azokon a mentőakciókon, amelyekben a KIK máris komoly érdemeket szerzett [13], illetve az MKE a miniszternek címzett legutóbbi "ad hominem"-szólásán [14], a tudományos és szakkönyvtárügy vonatkozásában a következőkre koncentrálnám erőfeszítéseimet:

- Mindenekelőtt megbízható állapotrajzokra volna szükség a tudományos és szakkönyvtárügy egyes területeiről, főként az ipari és a mezőgazdasági könyvtárakról. Tudnunk kellene, milyen mértékű és irányú erózió megy e területeken végbe, s ennek milyen személyi, állománypusztulási kihatásai vannak. Ezek az anyagok támasztanak alá tulajdonképpen az olyan dokumentumokat, mint *A magyar könyvtárügy legfontosabb stratégiai feladatai*.
- Nem ártana felkészülni az előbb-utóbb sorra kerülő bérliberalizálásra. Ehhez bérezési adatokat kellene összegyűjteni a különböző könyvtárakból és könyvtári csoportokból, ezeket a képzettség, a szolgálati idő szempontjából értékelni kellene, s megállapítani egy-egy munkatársi kategóriára a még elfogadható bérminimumokat. Az így elkészült összeállítást a mihez tartás végett publikálni kellene, akár a szakajtó valamennyi orgánumban.
- Ugyancsak átfogó tájékoztatás után kiált azoknak a lehetőségeknek közzététele, amelyek különféle projektek, pályázatok, alapítványok révén adódnak az állománygyarapítás erősítésére és különféle eszközök – köztük a legmodernebbek – beszerzésére. E tájékoztatásban tanácsokat is lehetne adni a tekintetben, hogy milyen könyvtáraknak milyen berendezést érdemes egyáltalán megpályáznia.
- Örömmel látom, hogy az MKE-ben (a Könyvtárosban elhelyezett Hírlevele révén) és a KIK-ben (a Könyvtári Levelező/lap révén) egyaránt megvan az elszánás a tagság operatív tájékoztatására. Ám a tagság tájékoztatásán kívül a közvéleményt is intenzívebben kellene tájékoztatni. Ennek érdekében rendszeresen szerepelnünk kellene az országos, a regionális és a helyi sajtóban, a rádióban és a televízióban. S nem csak akkor, ha baj van, ha méltánytalanság éri valamelyik könyvtárat. Majdnem azt mondanám: a sérelmi hangvétel helyett hasznossági hangvétellel kellene magunkat előadnunk. Ilyen könyvtáraink vannak, bennük ilyen kulturális és tudományos értékek találhatók, ilyen meg olyan társadalmi és egyéni hasznok származhatnak a könyvtárak és a szakirodalmi információ igénybevételéből. Nem ártana, ha a javasolt "jelenlét-erősítést" a szakmai önkormányzat és érdekvédelem két szervezete szerveznék és menedzselné. Egyfelől a szakma flottul – zurnalisztikai módon – írni tudó művelőit különféle cikkek, tárcák stb. írására kérné fel, másfelől pedig az elkészült írásokat a megfelelő szerkesztőségekhez juttatná el, s megjelenésüket is – mintegy – kicsikarná.
- Az MKE inkább a szakma művelői oldaláról közelíthetné meg a szóban forgó tennivalókat, a KIK pedig az intézmények oldaláról, miközben a közös fellépésnek is megannyi alkalma kínálkoznék.

Irodalom

- [1] A magyar könyvtárügy helyzete és fejlesztésének feladatai. [Az MM intézkedési terve, Juhász Jenő előszavával.] + Az MKE elnökségének javaslatai a magyar könyvtárügy fejlesztésének legfontosabb feladataira. + Az MSZMP KB Agitációs és Propaganda Bizottságának állásfoglalása. = Könyvtáros, 38. köt. 6. sz. 1988. p. 317–325.
BENJÁMIN Judit: A könyvtárügy helyzete és fejlesztésének feladatai. Beszámoló az Országgyűlés kulturális, valamint ifjúsági és sportbizottsága együttes üléséről. = Könyvtáros, 38. köt. 7. sz. 1988. p. 381–384.
- [2] PAPP István: Második meditáció a Magyar Könyvtárosok Egyesületéről. = Könyvtáros, 39. köt. 9. sz. 1989. p. 509–517.
FUTALA Tibor: Levél az MKE Műszaki Szekciójához. = Könyvtáros, 39. köt. 9. sz. 1989. p. 517–519.
PAPP István: A magyar könyvtárpolitika néhány aktuális kérdése. Vezérfonal a vitához. = Könyvtári Figyelő, 36. köt. 1–2. sz. 1990. p. 17–22.
Az MKE Műszaki Könyvtáros Szekciójának feljegyzése az időszzerű könyvtári és szakirodalmi tájékoztatási tennivalókról. = Könyvtári Figyelő, 36. köt. 1–2. sz. 1990. p. 22–26.
A Könyvtári Figyelő imént hivatkozott száma még Tóth Gyula, Fogarassy Miklós, Pádár Lászlóné–Kenyéri Kornélia, Pallósiné Toldi Márta, Tilcsikné Pásztor Ágnes és Ugrin Gáborné hozzászólását is tartalmazza.
- [3] A szóban forgó szám Futala Tibor, Horváth Tibor, Papp István, Vajda Erik, Kovács Zoltán előadását és Zsidai József vita-összefoglalóját közli.
- [4] SZENTE Ferenc: Modell vágás – modell váltás. = Könyvtári Figyelő, 35. köt. 5–6. sz. 1989. p. 461–464.
- [5] VÁLYI Gábor: Vitatkozásaink. = Könyvtári Levelező/lap, 5–6. sz. 1990. p. 6. – Ez válasz Szente Ferenc Nem kell könyvtárügyi egypártrendszer! c. cikkére, amely a Könyvtári Levelező/lap 1991. évi 3. számában jelent meg.
- [6] SZITA Ferenc: A Könyvtári és Informatikai Kamara első évéről. = Könyvtári Levelező/lap, 4. sz. 1991. p. 2–4.
- [7] HORVÁTH Tibor: "A demokrácia rosszul tűri a feltűnést." Viszontinterjú Szente Ferencsel, ahogy beharangoztuk. = Könyvtári Levelező/lap, 3. sz. 1991. p. 3–4.
- [8] A magyar könyvtárügy legfontosabb stratégiai feladatai. = Könyvtári Levelező/lap, 1. sz. 1991. p. 8–9.
- [9] Könyvtári és Informatikai Kamara Alapszabálya. = Könyvtáros, 40. köt. 8. sz. 1990. p. 452–453.
Magyar Könyvtárosok Egyesülete. Alapszabály. = Könyvtáros, 40. köt. 8. sz. 1990. p. 454–463.
- [10] A Könyvtári és Informatikai Kamara tagnévsora. = Könyvtári Levelező/lap, 3. sz. 1991. p. 19–20. – A tudományos és szakkönyvtárakat illetően a tagsági reprezentáció egyelőre felettébb aránytalan: 34 felsőoktatási könyvtár (köztük sok tanítóképző intézeti), 11 országos hatókörű könyvtár és egyetlen ipari szakkönyvtár lépett be eddig a kamarába.
- [11] Statisztikai tájékoztató. Szakkönyvtárak. 1978. Budapest, 1979. Egyetemi Számítógéppont. 18. p.

[12] Tisztújítás a Magyar Könyvtárosok Egyesületében (1990. december 18.). Íme a tervek... Teveli Mihályné, a műszaki szekció elnöke. = Tudományos és Műszaki Tájékoztatás, 38. köt. 3. sz. 1991. p. 123–124.
SZABÓ Sándor: Új koordinációs szerepkör. = Könyvtári Levelező/lap, 2. sz. 1991. p. 4–5.

[13] A [6]-ban szereplő cikkből kiemelném a következő kamarai közbeavatkozásokat: A TÉKA átszervezésében való közreműködés, az önkormányzati és a

hatásköri törvényhez "jobbító" javaslatok elkészítése, a mezőtúri könyvtár érdekében írt állásfoglaló levél, a megyei önkormányzatok elnökeinek és a városok polgármestereinek írt érdekképviseleti levél.

[14] HORVÁTH Tibor: Levél a miniszterhez. = Könyvtáros, 41. köt. 4. sz. 1991. p. 189–191.

Beérkezett: 1991. VI. 6-án.

Csúcstechnikával a csúcstechnikáról

10 év online keresés után helyben kereshetünk a

COMPENDEX PLUS CD-ROM

adatbázisban.

A COMPENDEX PLUS a műszaki szakirodalom és konferenciakiadványok átfogó adatbázisa. Szinte minden műszaki terület szakirodalmát és kinyomtatott konferencia-előadásait kereshetjük a segítségével.

Vállaljuk a kikeresett dokumentumok másolatának beszerzését!

Részletes felvilágosítás:
Válas György
Országos Műszaki Könyvtár
Tel.: 138-4963

Kompaktlemezen a

KIRK-OTHMER ENCYCLOPEDIA OF CHEMICAL TECHNOLOGY

Egyetlen lemezen, géppel kereshető formában a vegyipari technikát és a többi iparág vegyi technikáját felölelő, nagy hírű

25 kötetes szaklexikon.

Részletes felvilágosítás:
Pjeczka Etelka
Országos Műszaki Könyvtár
Tel.: 138-4963
Telex: 22-4944 omikk h
Fax: 118-0109
Levélcím: 1428 Bp. Pf. 12